

Màu Hoa Khế

Hoa đại

Cứ bắt đầu vào 6 giờ chiều khi dòng người với những chiếc xe gắn máy thả khói mù mịt từ từ thưa thớt trên đại lộ . Thì dưới một chân cầu nằm ở quận 3 , nơi ngày xưa ở đó chen chúc những ngôi nhà sàn trên con kinh nước đọng đen ngòm như dầu hắc đã làm nổi bật lên mặt nước những đám rau muống xanh ngan ngát chen lẫn cùng rác rưởi bẩn thỉu . Mùi nước đọng lâu đời với những tạp uế được phóng thải tự do thoải mái đã quyện vào nhau thành một mùi hôi nồng nặc bay lan theo gió, làm cho hôi thúi cả một vùng khiến ai không phải cư dân nơi đó đi ngang qua cũng phải bịt mũi . Còn người sống quanh quần thì hầu như phải làm quen luôn với cái độ nồng hôi nhất, khi lòng kinh đen chuyển động, lúc mực nước dâng lên bởi những cơn mưa tầm tã .

Khi bóng nắng từ từ chìm khuất sau những toà nhà cao , thì những ánh đèn đường được bật lên toả những tia sáng yếu ớt chạy dài trên đường phố . Đám người buôn bán trên vỉa hè bắt đầu nhộn nhịp , những chiếc xe cut kít chất đầy những chiếc ghế bàn nhỏ được bày ra thật nhanh gọn ở những khoảng đất được xí và cấm dùi cố định . Hàng quán phần nhiều là bán rượu , loại rượu rẻ tiền như nếp than , đế trắng . Mọi nhậu lai rai là những con

mực nhỏ khiêm nhường nướng thơm phức được chấm với loại tương ớt cay , một đĩa đậu phụng rang hay vài con tôm khô củ kiệu . Hàng quán nối nhau cũng có chè , sinh tố .Phần ăn khuya thì có cháo trắng ăn với hột vịt muối , dưa mắm và còn sang hơn thì có chiếc xe mì gõ của chú Lú truyền từ đời cha cho tới đời con .Chiếc xe qua mấy đời đã tróc sơn mòn trắng , mấy tuồng tích được trang hoàng bằng lối khắc vào trên tấm kiếng phía trước xe . Thuở đó khi tôi ngồi chờ tô mì khô thơm phức thì cứ việc ngắm Võ Tòng đã hỏ , Điều Thuyền hí lữ Bố , Tiết Đình Sang cầu Phàn Lê Huê . Hình khắc rõ nét màu sắc đẹp tỉ mỉ trên từng bộ đồ của nhân vật .

Thành phố bắt đầu vào đêm , nơi đó thường có một nhóm người tụ họp lại với nhau sau một ngày chạy đua theo đời cơm áo với những công việc khác nhau . Buổi sáng sớm đường ai nấy đi , nhưng khi chiều tối không ai hẹn ai họ cùng về nơi vỉa hè để ngồi nghỉ mệt , tán dóc , chưởi thề , buồn cho thế sự đổi thay . Nhìn bên ngoài , lối ăn mặc ai cũng có thể ném cái nhìn khinh miệt , định giá cả mề một lú . Nhưng chỉ có chính họ mới thực sự biết họ là ai . Họ là những con người đến từ nhiều nơi khác nhau , nhìn người đàn ông mệt mỏi héo hắt mà sao từ nơi hai cái bờ môi thâm tím kia lại nở ra những lời thơ làm say mê người nghe đến ngẩn ngơ . Nơi đó có người đàn ông nhỏ nhắn hay ngồi lim dim , lại là một người khi cầm trên tay một món đồ kim loại có thể ước tính ra đồng chì ,vàng thau lẫn lộn trong đó .Chỉ cần một cái kính lúp nhỏ , đôi mắt tỉ mỉ nheo lại chỉ còn hai sợi chỉ thì bằng cái gập gù đặc ý định ra giá cả của những viên đá màu đã bị chủ nhân coi như đồ bỏ rồi mang bán cho những người đi mua . Tôi đặt cho họ là đoàn người khảo cổ , họ theo chân chú Hứa năm xưa đi làm cái nghề gọi là mua bán ve chai . Người đàn ông Trung Hoa đó đã làm nên huyền thoại với căn nhà rộng lớn giàu có từ cái gánh nhỏ trên vai khởi đầu cho sự nghiệp đồ sộ của ông

truyền đến bây giờ .

Trong số người đó tôi thấy chị , người đàn bà thật trẻ khoẻ mạnh , nếu không nói là lực lưỡng . Chị có khuôn mặt rất dễ nhìn và có đôi mắt thật lắng lơ . Tôi không mấy thiện cảm với chị cho lắm , vì chị cứ mua rượu thiếu nơi quán của dì Cam , cái bàn nhỏ dăm ba cái ghế , chút vốn nhỏ nhoi mỗi đêm buôn bán chỉ kiếm phụ cho gia đình đóng thêm vài lon gạo . Chị ta cũng theo đoàn người mua bán ve chai , khi nào gọi là vô mảnh chị mới trang trải những món nợ thiếu , còn không thì cứ lì ra nợ này tiếp nối nợ kia . Có một điều lạ tại sao mỗi khi nhìn chị trong cơn say lòng tôi cứ dâng lên một cảm xúc thương hại . Một hôm chị say quá không lết về chỗ trọ , tôi cùng dì Cam dìu cô ta về nhà cho ngủ nhờ . Nửa đêm trong cơn ngủ chập chờn tôi nghe tiếng chị khóc tắt nghẹn trong cuống họng , tôi mở mắt nhìn qua ngọn đèn vàng lơ mờ , đáng chị ngồi bó gối tóc xoả dài , hai vai cứ rung lên .

Tôi tỉnh ngủ bước ra ôm lấy chị vô về . Còn chị thì chưa tỉnh hẳn vì uống quá nhiều rượu , mùi rượu nồng nặc toát ra tôi nghĩ cũng đã quen nên không thấy khó chịu, rồi như một người lớn ngồi nghe chị kể về cuộc đời của chị ...chị tên là Lại ...

Gia đình chị từ khi người mẹ mất đã chơi với như đám gà con mất mẹ , như rắn mất đầu , bởi mẹ chị là người đàn bà vô cùng giỏi giang , là chủ một gia đình trong khi người cha chỉ biết làm những cái vặt vãnh trong nhà . Là một người đàn bà đối ngoại , một tay quán xuyến gia đình ngăn nắp . Bà mất đi lúc đó chị chỉ mới 12 tuổi , hai người anh 14 và 18 . Còn người cha thì vẫn còn tuổi sung sức . Bọn họ bị đuổi vào trong tận rừng sâu vì một sự mưu hại của những con người cuốn theo chiều gió , tìm mọi cách chiếm đoạt nhà cửa

chỉ vì có liên quan với chế độ trước .

Họ đi vào rừng sâu cắt một cái chòi lá , phạt cỏ bới đất trồng khoai , trồng sắn để được sinh tồn . Họ sống nơi đó nhiều năm hầu như không còn biết tới thế giới bên ngoài .Quần quanh chỉ 4 cha con , không học không hành , lớn lên như cỏ dại , hoa dại . Tư tưởng thui chột bệnh hoạn trước bản năng sinh lý như loài thú vật . Họ đã thay phiên nhau coi chị như một người vợ đã dễ thoả mãn những cơn đòi hỏi của xác thịt .

Chị đã sống những ngày tháng như trong địa ngục , những người ruột thịt cùng chung máu mủ biến chị trở thành một tên nô lệ , hành hạ thể xác với những sự ghen tuông vô lí khi chị chỉ vô tình khi phân chia những thức ăn không đồng đều . Thân xác bầm dập , tinh thần băng hoại , chị lớn lên không ai dạy cho chị hiểu cái nào đúng cái nào sai và chị chỉ muốn thoát ra khỏi cái không gian đó vì quá buồn chán và quá nghèo đói . Chị đã quyết định bỏ đi lúc 3 người đàn ông như mọi ngày đi vào tận rừng sâu để săn bắt những con mồi mang về cắt làm lương thực .

Khi chị trở về với thế giới con người , thời gian đã giúp cho chị hiểu biết mọi lý lẽ của cuộc đời thì chị bắt đầu tìm quên trong những ly rượu trắng . Chị nhồm tởm bản thân và đã nhiều lần muốn tự huỷ hoại nhưng không có can đảm .

Trong thế giới lúc đó , nhóm người chiều nào cũng ghé về ngôi đây nơi cái quán cóc của dì Cam . Những con người thượng vàng hạ cám lẫn lộn giữa thời cuộc đổi thay . Mỗi con người là mỗi câu chuyện đời khác nhau đầy thương cảm . Nhưng trong tất cả thì câu chuyện của chị đã ám ảnh tôi nhiều năm trôi qua . Không biết bây giờ chị đã như thế nào ? mỗi lần tôi nghĩ về chị , lòng cứ buồn man mác như có một điều gì chưa xót dăng lên tận trái

tim .Vết thương của đời chị quá sâu nặng , nó như một vết chàm khó có thể tẩy xóa đi được ...

MầuHoaKhế.March .2010

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 30 tháng 3 năm 2010